

[Finansministeren.]

men hvis familien køber en ny bil eller en ny sejlbåd, en lystyacht, så indgår det ikke i privatforbruget.

Man må vel også sætte et stort spørgsmålstegn ved, om det er rimeligt at anvende samme privatforbrug for ugifte som for gifte skatteydere måske med flere børn og med en ægtefælle, der ikke har indtægt. Sidstnævnte skatteyder skal jo, da hans privatforbrug nødvendigvis må være større, op på en væsentlig højere indkomst, før han kan foretage afskrivninger. Jeg må vel også sige, at forslagsstillerne tilsyneladende har overset, at den gifte kvinde beskattes særskilt af sine erhvervsindtægter. Hvis hustruen har en større lønindtægt, som fuldt ud kan dække ægtefællernes privatforbrug, skal der vel tages hensyn hertil ved opgørelsen af, om mandens afskrivninger skal begrænses. Det betyder altså, at der må ses på ægtefællernes samlede indtægt og på det samlede fælles privatforbrug. Det burde i og for sig fremgå af lovteksten.

Der må i så fald også fastsættes regler for, hvor afskrivningerne skal begrænses, hvis ægtefællerne driver hver sin erhvervsvirksomhed. Hvis forslagsstillerne tænker sig, at der skal beregnes et selvstændigt privatforbrug for hver ægtefælle, må det herudover anføres, at dette næppe kan gøres, dels fordi de rent faktisk har et fælles privatforbrug, dels fordi bevægelserne i den skattepligtige formue, opsparingen eller formueforbruget kun kan henføres til manden.

Som det også fremgår af udtalelser fra det kommunale skatteudvalg, kan lovforslagets regler kun administreres, såfremt der fastsættes nærmere bestemmelser om, hvad der skal henregnes til privatforbrug. Jeg tror at kunne sige, at efter de overvejelser, man har gjort sig i finansministeriet, vil det blive en meget omfangsrig og kompliceret affære. Det vil nødvendiggøre, at selvangivelsen suppleres med en lang række oplysninger om størrelsen og arten af skatteydernes udgifter, sådan at man får nøje oplysninger om, hvad privatforbruget omfatter for den enkelte familie. Beregninger af privatforbruget må altså foretages for alle skatteydere, som foretager af- eller nedskrivninger. Det er ganske åbenbart, at dette i sig selv vil medføre et meget betydeligt merarbejde for skatteyderne — de skal lave denne mere

specificerede opgørelse over deres forbrug — og et meget betydeligt merarbejde for skatte- og ligningsmyndighederne.

Dertil skal også føjes, at det vil nok være umuligt ved forskudsligningen at tage hensyn til disse særlige bestemmelser, som flertallet her foreslår, og vi må derfor forudse, at man på disse områder vil komme til at operere med betydelig større restskatter, fordi usikkerheden om, hvad den endelige indkomst vil kunne ansættes til, vokser i kraft af de bestemmelser, som lovforslaget indeholder.

Selv om jeg naturligvis i øjeblikket er beæret over, at man så generøst overlader til finansministeren at fastsætte disse nærmere regler om, hvad man forstår ved et privatforbrug, så tror jeg faktisk ikke, det er i overensstemmelse med, hvad man normalt overlader til en finansminister, fordi finansministerens beslutninger herved har afgørende indflydelse på, hvor skarpt eller hvor lempeligt man vil blive beskattet, hvor meget eller hvor lidt der skal regnes med til det skattemæssige forbrug.

Jeg vil gerne understrege, at jeg siger ikke dette, fordi jeg ikke mener, vi skal have en lovgivning på dette område, men jeg siger det ud fra den betragtning, at dette lovforslag trænger til en langt grundigere overvejelse i skatte- og afgiftsudvalget, en overvejelse, som så kan finde sted, når det ekspertudvalg, der nu skal kulegrave problemerne, har afgivet sin betænkning.

Jeg tror, at ligningsmyndighederne — det fremgår også af den udtalelse, som er kommet fra kommunernes skatteudvalg — må forlange, at der ligger ganske klare regler for, hvordan man skal opgøre et sådant privatforbrug. Jeg tror, at det vil skabe megen retsikkerhed hos den enkelte skatteyder, hvis ikke det i lovforslaget præciseres temmelig konkret, hvad man forstår ved et privatforbrug. Jeg må også forudse, at en sådan retsikkerhed vil medføre en række skattesager, der indankes for landsskatteretten og for domstolene til afgørelse.

Det er disse mange problemer, som ligger uløst, og jeg har vanskeligt ved at forstå, at der, så længe disse ting ikke er gennemarbejdet, er et flertal, der har ment, at dette lovforslag i sin nuværende skikkelse kan virke betryggende for skatteyderne.

Jeg vil gerne tilsiige min medvirken til, at